

YAĞMURDAN SONRA

Pencerenin kenarındaki koltuğa oturmuş yağın yağmuru seyrediyordu. Damlalar gökyüzünün kurşun kapılarından kendilerini kurtarıp toprağın bağrına koşuyordu sanki. Şu karşıdaki parktaki ağaçlara, çimlere hayat veriyordu yağmur. Şimdi dışarıya çıkıp biriken sulara pervasızca girmek, iliklerine kadar ıslanmak vardı. Eve dönerken köşedeki fırına uğrayıp sıcak ekmek almak, eve gelirken ucundan azıcık azıcık yemek vardı. Kalkıp yapsam diye düşündü. Kalkmaya yeltendi ayakları bu emre itaat etmedi. Aklına geldi. O kaza ve sonrası...

İş görüşmesi için Ankara'dan İstanbul'a gidecekti. Arabasına bindiğinde hava yine böyle yağmurluydu. Ankara çıkışında araç kontrolünden çıktı. Araç hızla çelik bariyerlere çarptı. Arabada büyük hasar vardı. Ama asıl hasar kendisindeydi. Beli o kadar acımıştı ki. Arkadan gelenler durup hemen 112 yi aradılar ambulans geldi. Siren sesinin inlettiği yolun sonunda varılan hastanede filmler çekildi tahliller sonrası felç dendi. Artık yürüyemeyeceğini öğrendiğinde dünya başına yıkıldı.

Kazanın üstünden 6 ay geçmişti. Ama hala alışamamıştı engelli olmaya. İnsanların kendine acıyarak bakmasını hazmedemiyordu bir türlü. Babası hastaneden çıkacağı gün tekerlekli sandalye getirip yatağa yaklaştırdığı zaman çok kötü hissetmişti kendini. O tekerlekli sandalye bundan sonra hayatını kolaylaştıracaktı ama sanki ona binmek engelli olmayı, engellenmeyi kabullenmek demektir. Tekerlekli sandalyeye binmek yürümek özgürlüğünü kaybetmek ama hayatın içinde olma şansını devam ettirmek demektir. Ayakları sandalyenin tekerlekleriydi artık.

Yıllarını üniversite anfilerinde geçirmiş bir öğretim üyesi olan babası ve emekli öğretmen olan annesi 6 ayda sanki 6 yıl yaşlanmışlardı. Bu dünyadaki tek evlatları kızları Nehirdi. Nehir gülmeyi, güldürmeyi seven bir genç kızdı. Ama 6 aydır yüzü bir kez olsun gülmemişti. Hastaneden döndükten sonra dışarıya çıkmamıştı hiç. Anne ve babasının karşıdaki parkta dolaşalım teklifini her seferinde geri çevirmişti.

Babası arkadaşlarından hayatın önlerine koydukları engellerle mücadele edenlerin her Pazar günü engelliler derneğinde toplanıp hayata dair sohbetler edip, paylaşım toplantısı düzenlediklerini bunun psikolojik açıdan toplantıya katılanlara güç kattığı, yaşama sevinci aşıladığını öğrenmişti. Günlerdir babasının engelliler derneğindeki toplantıya katılma ısrarının karşısında duramamıştı. Bugün hep beraber engelliler derneğine gideceklerdi.

Yağmur dinmiş güneş kurşun rengi bulutların arkasından sıyrılmış, gökyüzü maviye teslim olmuştu. Babası ve annesi Nehir'in yanına geldiler. Babası gülümseyerek

- Çıkalım mı? Diye sordu.

Nehir babasının yüzüne durgun gözlerle baktı.

- Çıkalım dedi

- Şalını mı istersin montunu mu? diye sordu annesi.

- Fark etmez dedi annesine.

Annesi kızının omuzlarına mavi renkteki şalı özenle sardı. Babası tekerlekli sandalyeyi hareket ettirdi. Kapıdan çıktılar. Evin bahçesine çıktıklarında Nehir'in gözlerini parlayan güneş kamaştırdı. Babasının arabasına bindiler. Tekerlekli sandalye arabanın bagajına yerleştirildi. Araba hareket etti.

İnsanlar yağmurun yıkadığı güneşin ısıttığı sokakları doldurmuştu. Kimisi geziyor kimisi bir yerlere gidiyordu. Ama herkes yürüyordu. Ama ben diye düşündü. Hükümünün geçmediği ayaklarına baktı. Yürüyüş yaptığı, spor yaptığı parkın yanından geçerlerken yüreği sancıdı. İleride kırmızı ışıktaki durdular. Üstü başı pejmürde sümükleri akan küçük bir kız çocuğu mendil satmak için arabaya yaklaştı. Annesi bir mendil aldı. Nehir'e uzattı mendili. Nehir aldı mendili. Gözyaşlarının yağmur yağmur aktığı yüzünü sildi. Annesi ve babası her şeyin

düzeleceğine dair her zamanki moral motivasyon konuşmalarını yapıyordu. O ise onları duymuyor, pencereden dışarısını seyrediyordu. Kol kola gezen sevgilileri, kaldırımda koşturan çocuklara bakıyordu. Onların yürüyen koşturan ayaklarına bir de kendi ayaklarına bakıyordu kaçamak bakışlarla.

Araba durdu. Derneğe gelmişlerdi. Babası Nehir'in ayaklarını bagajdan indirdi. Kızını kucaklayıp oturttu. Dernek büyük bir bahçe içinde tek katlı güzel bir yerdi. Kapıda kendilerini bir ayağı diğer ayağından daha kısa orta yaşlı bir bayan karşıladı.

- Merhaba ismim Aylin. Hoş geldiniz. Sen Nehir olmalısın. Aramıza hoş geldin.

- Merhaba dedi. Nehir zoraki gülümsemeye çalıştı. Ama başaramadı. 6 aydır bu yüz gülmeyi, gülümsemeyi unutmuştu.

- Siz buyurun içeriye biz toplantımızı bugün bahçede yapacağız. Ben Nehir'i götürürüm dedi. Babasından aldığı tekerlekli sandalyeyi bahçedeki büyük ağacın altına doğru sürdü. Ağacın altında yuvarlak şekilde sıralanmış sandalyelerde ve tekerlekli sandalyelerde oturanlar vardı. Güneş gözlüklü delikanlının yanında durdu. Kendisi gibi engelli olan 6 kişi daha vardı. Aylin sandalyeye oturdu herkesi gülümseyen gözlerle tek tek süzdü ve konuşmasına başladı.

- Arkadaşlar bugün aramıza yeni katılan arkadaşımız Nehir

- Merhaba Nehir hoş geldin dediler bir koro gibi ahenkle.

- Hoş bulduk dedi zayıf bir sesle Nehir

- Tanışalım benim adım Arif

- Ben Necla

- Ben Akın

- Ben Meral

- Ben Aysu

- Ben Tarık dedi son olarak yanındaki güneş gözlüklü genç.

- Başlayalım mı? Diye sordu Aylin

- Başlayalım dediler Nehir'in haricindekiler.

- Nasıl geçti bu hafta?

- Ben Alacakaranlık serisinin 2. kitabını bitirdim. Dedi görmeyen gözlerini örten gözlükleri düzelten Necla.

- Bravo sesleri ve alkışlarla destek oldu diğerleri. Nehirde alkışlara isteksizce katıldı.

- Benim önümüzdeki ay yarışmam var antrenmanları arttırdım. Dedi tekerlekli sandalyedeki Akın.

- Başarılar seslerine alkışlar karıştı.

- Ben uzun zamandır beklediğim işe kavuştum. Bir şirketin santralinde işe başladım dedi koltuk değnekleri sandalyesinin yanında olan Meral.

- Hayırlı olsun seslerini alkışlar destekledi.

- Apartmanda gün sırası bendeydi. Misafirlerim patlıcanlı gözlememe bayıldılar. Haftaya size de yapayım. Dedi Sol ayağı ve sol kolunda engeli olan Aysu.

- Haftaya bekliyoruz sesleri alkışlara karıştı.

- Borsadaki hisselerimi sattım bir ev satın aldık. Dedi Arif

- Güle güle oturun dileklerine alkışlar eklendi.

- Ben bir şiir yazdım. Dedi Tarık sizinle paylaşmak istiyorum.

Zannetme ki

Geceler hiç bitmez

Beklenen hiç gelmez

Yağmurlar hiç dinmez

Geceler biter

Beklenen gelir

Yağmurlar da elbet diner

Yağmurdan sonra

Bulutlar dağılır
Mavi gökyüzü sana merhaba der
Güneş ısıtır buz tutmuş duygularını
Yeter ki sen ümidini
Yaşama sevincini kaybetme
Her şeye rağmen
Hayat devam eder
Yeter ki sen vazgeçme
Gülümse sarıl hayata
Hayat dedikleri üç günmüş ya
Dün geçti
Yarın gelmedi
Gün bugündür
Var sen şu anı doya doya yaşa.

- Bravo seslerini alkışlar takip etti.

- Evet Nehir sen ne yaptın bu hafta sorusuna şaşırıldı kaldı Nehir

-Hiçbir şey ben hiçbir şey yapmadım dedi. Sonra çekingen bir ifadeyle kendime üzülmeden başka hiçbir şey yapmadım.

- Çok mu üzülüyorsun haline? Diye sordu Aylin Nehir'e

- Evet hem de çok. Ben 6 ay önce yürüyebiliyordum koşabiliyordum. Ama şimdi bu tekerlekli sandalyeye mahkum oldum. Ve bundan sonra da hep böyle devam edecek. O kaza hayatımı değiştirdi dedi ve kazayı tüm ayrıntılarıyla hastane sürecinde yaşadıklarını yirmi dakika boyunca anlattı. Anlatırken de gözyaşları nehir oldu aktı. Anlattıkları arkadaşlarının da gözpınarlarının çağlamasına sebep oldu zaman zaman. Konuşması bittiğinde çok rahatlamış hissetti kendini. Sonra Necla Meral, Aysu, Arif, Akın, Tarık anlattılar yaşadıklarını. Kimisi doğuştan engelli olmanın zorluklarını, kimisi hiç görmemenin ne demek olduğunu paylaştı. Kimisi insanların kendilerine acıyarak bakmasının ne derece incitici olduğunu anlattı. Ama hepsi konuşmalarının sonucunda bu durumu kendilerinin seçmediğini bu durumun bir yazgı olduğunu bu durumu kabullenip yaşam kalitesini arttırarak hayata devam etmenin önemli olduğunu sözlerine eklediler.

Tarik gözlüklerini düzeltip

-Hayat dolu dizgin devam ediyor. Hayatın bizden aldıklarını değil bize sunduklarına bakalım. Yaşamın tadına varalım. Bakın bahçedeki sümbüller ne güzel. Ya şu iğde ağacının mis kokusuna ne demeli. Kendimize ve sevdiğimizimize bir iyilik edelim hayatı herkes için ama başta kendiniz için yaşanır hale getirelim.

Nehir Tarık sözlerini bitirdiğinde üstlerindeki ağaca baktı evet iğde ağacıydı. Kokusunun şimdi farkına varıyordu. Az ilerdeki rengarenk sümbülleri gördü. Onların kokusunu duydu. Kendisinin gören gözleri vardı ama bu güzellikleri görmemişti. Görme engelli Tarık görmüştü. Acaba engelli kimdi? Hayatın sunduklarını fark etmeden ezbere yaşayanlar mı yoksa beden kısıtladığı ama şuurunun enginliğine koca dünyayı sığdıranlar mı? Evet hayat devam ediyordu. O da kendisine engel olmaktan vazgeçmeli engeliyle yaşamayı başarabilmeliydi. Bir şeylerle uğraşmalı bir şeyler üretmeliydi. Ama ne? Çok önceleri bir roman yazmak istiyordu. İşe güce dalmış bir türlü başlayamamıştı. İyi de yazardı başlayabilseydi. Evet bir roman yazabilirdi. Engel onun için yürüyememektir. Yazmasına engel yoktu. Haftaya geldiğinde

-Ben roman yazmaya başladım diye arkadaşlarıyla paylaşabilirdi. O an karar verdi yazacaktı. Toplantı bittiğinde haftaya yine aynı saatte buluşmak üzere ayrıldılar. Sevmişti engellerin engelleyemediği arkadaşlarını Nehir. Babası ve annesiyle geri dönerken kendini daha iyi hissediyordu. Artık kendisine engel olmaktan vazgeçecekti. Evlerinin önüne gelmişlerdi. Babası onu tekerlekli sandalyeye yerleştirdi. Eve doğru yöneleceği sırada.

-Baba parkta biraz dolaşabilir miyiz diye sordu?

Babası şaşırıldı. Eşine baktı.

Nehir küçükken yaptığı gibi kocaman gülümsedi

- Lütfen babacığım dedi.

Aylardır kızlarının ilk defa gülümseyişine tanık olan anne ve baba mutluluktan kanatlandı sanki

-Tabii ki kızım dedi. Babası. Parka yöneldiler. Aylardır ilk defa üçünün de yüzü gülüyordu.

İki tarafı ağaçlarla kaplı yolda gözden kaybolurken Nehir yazacağı romandan bahsetmeye başlamıştı bile. Romanın ismini şimdiden bulmuştu. Yağmurdan sonra.

